

Čutim jo med plastmi,
v grmadah skal,
v ječecih skladih.
Nekoč v svetlobi
pojoče morje
je tu okamenelo,
in med plastmi so skrite
davno zveneče školjke,
iskrive perutnice,
med njimi spijo stisnjeni
metulji sanj.

Senca v zemlji,
senca v sredini luči.
Siva usta dneva
ponavljajo:
Pege so na soncu,
pege so na soncu.
In plamení temačni ogenj,
goreča noč...

TA ČISTI DAN

Jože Udovič

V tem dnevu,
v tem jasnem,
čistem dnevu,
bom legel v pesek,
v pesek, bel ko čipke,
in ležal v njem,
v svetlobi,
ki me bo umila,
da bom prosojen,
da bom lahak ko senca.

In po zeleni travi dneva
naj pridrvi bel jelen,
bel jelen
z gorečimi rogovi.

In naj me vzame na rogove,
 ležečega, ko da sem mrtev,
 in naj me nese
 po belem pesku,
 čez peneče se potoke,
 med mlečnobeke skale,
 v čiste kraje,
 skozi slap vetrov,
 tja med žareče
 sončnice poldneva.

IN Vendar NOČEM BITI MAČKA

(Monolog)

Josip Tavčar

Delovna sobica. Pri oknu nasproti gledalcev pisalna miza, na kateri je v najpečjem neredu razmetanih mnogo knjig in papirjev. Ob desni steni divan. Na levi strani omara z ogledalom. Poleg omare nizko stojalo z radijskim aparatom. Okno je odprto. Slišati je poulični šum in ptičje petje iz bližnjega parka. Brhko dekle kakih dvajsetih let sedi pri pisalni mizi s hrbtom proti oknu in se uči. Na sebi ima hlače in belo bluzo.

MA JDI (čita mehanično): »Pri prehodu svetlobe skozi optično prizmo se vsak žarek lomi pri vstopu in pri izstopu tako, da se odklanja od lomečega roba stran...« (Ponavlja:)... tako, da se odklanja od lomečega roba stran. (Kratek odmor.) »Vzporedni žarki so po izstopu zopet vzporedni.« In temu pravijo znanost! Tudi če živim sto let, ne bom nikoli čutila potrebe, da bi lomila žarke. Življenje je nekaj povsem drugega. Vsaj kar se mene tiče... o, seveda, nekateri spolno manj vredni ljudje se zanimajo tudi za optične prizme... kaj pa naj počnejo drugega, če imajo maslene svaljke namesto živcev in jim roke služijo le za prenašanje knjig. Nekaj takih jih, žal, tudi sama poznam... na primer Franci... ko sem mu v soboto za vogalom rekla, naj me poljubi, je zardel kot devojčica, ki prvič opazi, da ji rastejo dlake pod pazduho. Mislila sem, da se bo zadušil. Svežnja knjig pa kljub temu ni izpustil in sem mu jih sama morala iztrgati iz rok, če sem hotela, da me pošteno objame. Še malo pa bomo morale me dekleta prevzeti iniciativo tudi na ljubezenski fronti, pa čeprav je stvar v fiziološkem pogledu dokaj težavna.